

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Cap. I. De nuptiis Mauricii & Augustae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμος ἕκτος.

EVAGRII
SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Ere ex Praefectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER SEXTUS.

Κεφ. α΄.

Περί τῶν γάμων μνηστικῶν ἀνέκδοτων.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ δ', ἐπεὶ παρέλα-
βεν τὴν ἀρχὴν, πρῶτα μὲν τὰ πρὸς
τὸν γάμον ἐξηρτύετο. ἔκ τ' ἑσθ' βα-
σιλικὰς δεσμὰς ἀνέγειρεν, τὴν δὲ κωνσταντι-
ναν, ἰσοκί(ε) τῆς τε τῶν γάμων πομπῆς με-
γαλοπρεπῶς γεγνημένης, δημοδοτίας τε, καὶ
ἀγερωχίας ἑκάστα καὶ τὴν πόλεως. παρῆσαν δ'
πρὸ γάμου, θεοσεβείας τε καὶ βασιλείας δόρυ-
φορέσθαι τε ἐκπεπέεσθαι, καὶ δωροφορεῖ-
σαι τὰ πριωτάτα. ἡ μὲν γὰρ, πατέρα καὶ μη-
τέρα παρέχετο, σεμνὴν πολιὰ, αἰδεσίμω τὸν
πρὸ γάμου ἀγιάσοντας, ἔχ' ἰσορηθῆναι
βασιλέως πᾶποτε, ἀδελφῶν τε καλῶν καὶ
ἀφ' αὐτῶν τῶν γαμήλιον πομπὴν σεμνυόντας.
ἡ δὲ γε, ἀμπεχόντην χρυσόπασον, ἀλαργίδι καὶ
λίθοις ἰνδῶν κεκοσμηθῆναι, σεφάνους τε χρυ-
σῶν πολλῶν καὶ ταῖς ἐκ λίθων ποικιλίας τε καὶ
διανείας πριωτάτας, ἀπαντὰς τε τῶν
ἐν ἀξιώσει πρὸς τὴν ἀντὶ καὶ σεβείας ἐνα-
ερθίμους, κηρῶν τε γαμήλιος ἐξάπλοτος,
μεγαλοπρεπῶς τε ἐσαυθίμους, καὶ ἐξ ὧν γινώ-
σκοντο, καὶ τὴν νυμφαγωγὴν πανηγυρεῖν ἀνυ-
μνείας ὡς τῆς πομπῆς ἐκείνης, μηδὲν τῶν
ἐν ἀνθρώποις σεμνοπρεπέεσθαι ἢ διδαμονέ-
εσθαι γενέσθαι πᾶσι, καὶ δαμόφιλος μὲν φησὶ
τὰ καὶ ῥάμνη ἀναγράφων, πλάταρχον τὸν
χαιρῶν Ἰαφῶς εἰπεῖν, ὅτι διὰ ταύτην
μόνην ἐσπέσαντο πρὸς ἀλλήλους ἀρετῆ τε καὶ
τύχης. ἐγὼ δ' ἐν Φαμνῶν ὡς θεοσεβείας τε, καὶ
διδαμονία ἵππ' μαυρικῶν μόνω ἔτω συν-
κλιθέτην, τὴν θεοσεβείας βιασαμένης τὸ
διδαμον, καὶ πρὸς ἐπέεσθαι παντάπασιν

B

CAP. I.

De nuptiis Mauricii & Augustæ.

MAURICIUS simul atque Impe-
rium adeptus est, ante omnia
nuptiarum suarum apparatus
instituit. Augustam igitur, quæ & Con-
stantina dicebatur, solenni Imperato-
rum more uxorem duxit: nuptiali
pompa, & publicis epulis ac festivitati-
bus, per totam urbem magnificentissi-
me celebratis. Interfuerunt his nuptiis
Pietas & Imperatoria dignitas, decen-
tissimo satellitio Mauricium & Augu-
stam stipantes, & pretiosissima eis mu-
nera offerentes. Nam illa quidem, quod
nulli unquam Imperatorum obrigisse
legimus, patrem simul ac matrem Mau-
ricii exhibuit, qui decora canitie rugis-
que venerandis nuptias sanctificarent:
fratres item forma ac venustate eximi-
os, qui nuptiarum pompam exorna-
rent. Hæc verò auream vestem purpu-
ra & lapillis Indicis distinctam, & coro-
nas auro plurimo & gemmarum varie-
tate ac nitore collucentes præbuit:
cunctos item qui in palatio dignitates
gerebant & qui militiæ adscripti erant,
nuptiales faces manibus gestantes, &
magnificis indutos vestibus, quo di-
gnosci possent; hymnis denique & can-
ticis pompæ illius festivitatem cele-
brantes. Adeo ut apparatu illo nihil un-
quam illustrius aut beatius inter homi-
nes extiterit. Damophilus quidem de
urbe Roma scribens, Plutarchum Che-
ronensem eleganter dixisse refert, uni-
urbis Romæ gratiâ, virtutem ac fortu-
nam pacto inter se lædere convenisse.
Ego verò dixerim, pietatem ac felicitate
societate inita in uno Mauricio coi-
visse: cum Pietas felicitatem subegisset,
nec eam ullateus elabi pateretur.

Kkk iij

Post hæc Mauricius operam dedit, ut non corpus solum, verum etiam animum imperiali purpura & corona exornaret. Solus enim ex iis qui antea regnarunt Imperatoribus, sibi met ipse imperavit. Et Imperator re ipsa factus, plebejum quidem dominatum perturbationum ex animo suo procul amandavit. Optimatum verò principatum in mente sua constituens, vivum quoddam virtutis simulachrum se præbuit, subditos omnes ad sui imitationem erudiens. Quæ quidem non assentandi studio à me dicta sunt. Cur enim eo consilio hæc dicerem, cum ille ea quæ à me scribuntur, penitus ignoret. Sed rem ita se habere ut dixi, perspicue ostendent, tum ea quæ sunt illi donata divinitus, tum ea quæ variis subinde temporibus acciderunt: quæ profecto, ut inter omnes constat, Deo accepta referri debent.

CAP. II.

De Alamundaro Saraceno, & de filio ejus Naaman.

PRÆTER alias autem virtutes hoc illi præcipuum studium fuit, ut neminem eorum qui læsæ majestatis accusati erant, extremo supplicio afficeret. Itaque nec Alamundarum Saracenorum regulum, qui & rempublicam & ipsum Mauritium, sicut antea commemoravi, prodiderat, morte mulctavit: sed tantum in insulam relegavit, & cum uxore sua atque aliquot liberis Siciliam incolere præcepit. Naamanem verò ejus filium, qui rempublicam innumeris malis repleverat, & qui utramque Phœnicem & Palæstinas tres, ope barbarorum quos circa se habebat, populatus fuerat & in servitutem redegerat, eo tempore quo captus est Alamundarus: cum omnes judices eum capitali supplicio afficiendum esse censuissent, in libera custodia detinuit, nullo amplius malo eum mulctans. Eadem clementia usus est etiam erga alios innumerabiles, ut sigillatim dicemus suo loco.

Ἄσκησιν ἐνδύσσης. ἐσπέδακε ἢ λοιπὸν οὐκ ἐπέδα
σάματι, ἀλλὰ γὰρ ἐν τῇ ψυχῇ ἀπεπέδα
δυστήλιαν ἀλκην, καὶ τὸν σέφανον. μὴ
γὰρ τῷ πρώτῳ βασιλεῖ ἐαυτὸν βεβασιλεύσει
καὶ αὐτοκράτωρ ὄντως γινώσκῃ, τὴν μὴ
ὀχλοκρασίαν τῶν παθῶν ἐν τῆς οἰκίας ἐπι
ηπλάτησε ψυχῆς. Δύσκρασίαν ἢ ἐν τοῖς ἐπι
αυτῶ λογισμοῖς κατὰ σπασάμενον, (ὡς δὲ
ἀγάλμα ἐαυτὸν παρέχετο, πρὸς μίμησιν
ἐκπαίδων τὸ ἰσῆκον. ἀπὸ δὲ πρὸς δι
πέαν ἐρεῖσθαι μοι πᾶσι λέλεξε), ἀγνοῦντες
ἐκείνη τὰ γραφόμενα. Ἐξάσθησθαι ἢ τῶν
ἐπιπέδων ἔχον, τὰ τε ἐν τῷ δευτέρῳ μέ
γε αὐτῶν, τὰ τε παλιόως συνηνεχθέντα, ἀ
περ ἡμῖν ὁμολογημένως ἐς τὸν θεὸν ἀνα
τέον.

Κεφ. β'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου σαρακενῆος ἢ ἀπὸ σαμαί.

Οὗτος πρὸς τοῖς ἄλλοις αἰσῶσι διαπέ
δακε, μηδενὸς τῶν ὑποδίκων τῆ βασι
λεία αἴμα παρ' ἅπασιν ἐκχεῖν. ἀμείλιχ
γὰρ ἐντε ἀλαμουνδάρου τῶν σκηνητῶν ἀ
ρεῶν ἠγόμενον, τό τε πολίτευμα αὐτὸν τι
κατὰ προδόνια, ὡς πρὸς ἐμοὶ δεδηγη
σάντων. μόνος ἢ ἦσε ἀποσείμνησε σωτη
ναίκα καὶ τῶν παιδῶν ἐπίοις, καὶ πρὸς τὴν συ
κείλων ἐξοικίσαι. ναμανίω ἢ τὸν τότε παι
δα, μυρίων κακῶν ἐμπλήσασθαι τὸ πολίτευ
μα, Φοινίκην τε ἐκείραν, παλαιστίναν τε
ληϊσάμενον, καὶ ἀνδραποδίσασθαι διὰ τῶν
ἀμφ' αὐτὸν βαρβάρων ὅτε ἀλαμουνδάρου
λω, πάντων αὐτῶ θάνατον καὶ ἀληφισάμε
νων, ἐν ἐλθούσῃ σουλακῇ φρερεῖ, καὶ ἐν
ἐπέκφυκα κακῶν ἀλλ' ἐφ' ἐτέρῃ ἀναεθλίμῃ
πέπραχεν, ὡς ἐκαστα ἀποσφόρως λέλεξε.